

Arrest

nr. 180 898 van 18 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, X en X, op 16 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om enerzijds bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 december 2016 tot weigering van de afgifte van een visum type D, en om anderzijds voorlopige maatregelen te vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2014 dient de verzoekster een eerste aanvraag in tot het bekomen van een visum type D, dit op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Bij een beslissing van 23 maart 2015 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de afgifte van het gevraagde visum. De verzoekster dient tegen deze weigeringsbeslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze vorderingen worden verworpen bij 's Raads arrest nr. 180.078 van 23 december 2016.

Op 28 juni 2016 dient de verzoekster een tweede aanvraag in tot het bekomen van een visum type D op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 december 2016 weigert de gemachtigde opnieuw de afgifte van het gevraagde visum type D.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 6 januari 2017.

2. Betreffende de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In de mate dat de verzoekster middels onderhavig verzoekschrift, naast de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, tevens een vordering wenst in te stellen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 48, eerste lid, *iuncto* artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV). Ingevolge deze bepalingen dient een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden ingediend bij afzonderlijk verzoekschrift.

Aangezien *in casu* de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen niet werd ingediend met een afzonderlijk verzoekschrift, is deze vordering onontvankelijk (cf. RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 november 2001, nr. 101.243; RvS 19 januari 2004, nr. 127.133; RvS 26 augustus 2005, nr. 148.375).

De advocaat van de verzoekster werd ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, en heeft hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verweerder wijst op het bepaalde in de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat het arrest 179.108 dd. 08.12.2016 waarbij de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Grondwettelijk Hof, geen afbreuk doet aan de thans geldende wetgeving.

De voormelde procedure inzake de prejudiciële vraag brengt voor andere hangende zaken waarin geen prejudiciële vraag is gesteld, geen schorsend effect met zich mee.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient op vandaag vast te stellen dat de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn, en aldus moeten worden toegepast in die zin dat enkel verwijderings- of terugdrijvingsmaatregelen het voorwerp kunnen uitmaken van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt letterlijk dat enkel de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In casu is verzoekende partij geenszins het voorwerp van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, doch er is enkel een beslissing houdende de weigering van het gevraagde visum genomen.

Verweerder verwijst in dit kader naar de parlementaire voorbereiding betreffende artikel 185 van de wet van 15 september 2006, houdende de invoeging van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet:

“In de mate dat deze geschillen vallen binnen het toepassingsgebied van het in artikel 13 E.V.R.M. vervatte recht op daadwerkelijke rechtshulp als complementair recht, wordt met deze bepaling eveneens tegemoet gekomen aan de vereisten van het genoemde artikel 13 E.V.R.M. zoals dit werd toegepast in het arrest Conka van het E.H.R.M. van 5 februari 2002, hetgeen blijkt uit de volgende procedurele waarborgen:

1° ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, zal slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vierentwintig uren na de betekening van de maatregel (art. 39/83). Deze termijn strekt er toe om de afgewezen verzoeker (niet zijnde een asielzoeker) toe te laten een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad op te starten tegen een verwijderingsmaatregel. De daartoe voorziene standstill-termijn van 24 hr. volstaat daartoe en kan niet worden beschouwd als onredelijk kort. In de praktijk blijkt immers dat nu reeds voor de Raad van State een dergelijk verzoek binnen die termijn kan worden ingeleid. Bovendien wordt van verzoeker geen onredelijke inspanning ter zake geëist: het volstaat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen dat beantwoordt aan de gestelde (formele) eisen;

2° Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vierentwintig uren na de betekening een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen

opdat er ten laatste binnen 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk (art. 39/82, § 4). De Raad van State betwijfelt of deze regeling in overeenstemming is met de beginselen die het Europees Hof in het voornoemde arrest Conka naar voren heeft gebracht. Hij gaat er in zijn interpretatie van dit arrest derhalve van uit dat zolang de rechter niet tot

een uitspraak is gekomen, de verwijderingsmaatregel geen uitvoering mag krijgen. Deze maximalistische interpretatie van de voornoemde rechterlijke uitspraak wordt niet bijgetreden. Te dezen moet immers worden vastgesteld dat de uitspraak in de zaak Conka in de gespecialiseerde rechtsliteratuur tot zeer uiteenlopende interpretaties ervan heeft geleid, die op hun beurt leidden tot verschillende visies over hoe de internrechtelijke regelgeving moet worden aangepast. De door de Regering bijgetreden interpretatie van het genoemde arrest Conka implementeert de interpretatie die inhoudt dat, om te voldoen aan de verdragsrechtelijke vereisten, voorzien moet worden in twee minimumtermijnen tijdens dewelke geen verwijdering mag plaatshebben, te weten de hiervoor reeds aangehaalde minimumtermijn om de vreemdeling toe te laten een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op te starten tegen een verwijderingsmaatregel enerzijds en een minimumtermijn voor de Raad om een uitspraak te wijzen over dit verzoek (Zie M. EKKA, «Enkele bemerkingen bij het arrest Conka» in Migratie en migrantenrecht, Brugge, die Keure, 2003, (77) 96-97, die overigens alle mogelijke aangehouden interpretaties op een rij plaatst). De ontworpen regeling voldoet aan deze minimale eisen zodat niet zonder meer kan

worden gesteld dat deze strijdt met de beginselen afgeleid uit het arrest Conka. De Regering vertrekt van het principe dat het om verplichte termijn gaat die altijd zullen worden nageleefd door

administratieve rechtscolleges. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat de Raad in het algemeen en de betrokken magistraten in het bijzonder zomaar de gestelde termijnen niet zo maar kunnen voorbij laten gaan. Het betreffen niet zozeer termijnen van orde, maar wel dwingende en sanctionerende termijnen (b.v. ten aanzien van de betrokken magistraten) die voor de Raad in rechte en in feite inhouden dat hij zich dermate moet organiseren dat hij ten allen tijde in staat is om te voldoen aan de bij wet gestelde termijnen;

3° indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk (Art. 39/ 85). Voor de verenigbaarheid van deze regeling met het arrest «Conka» wordt verwezen naar hetgeen hiervoor is gesteld;” (Parl. Hand. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2479/001, p. 137 e.v.)

Uit voormelde parlementaire werkzaamheden blijkt ontegensprekelijk dat de Belgische wetgever de uitzonderlijke procedure van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inherent heeft gekoppeld aan de situatie waarin een vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel.

Gelet op het feit dat de inhoud en de draagwijdte van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet - inzonderheid in samenlezing met de betreffende parlementaire werkzaamheden- ondubbelzinnig en duidelijk is, is het bovendien uitgesloten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van een zogeheten grondwetsconforme interpretatie zou afwijken van de ondubbelzinnige bedoeling van de Belgische wetgever.

Verweerder benadrukt dat een gebeurlijke ongrondwettigheid van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan opgevangen worden door aan voormelde bepaling een manifest foutieve draagwijdte toe te kennen, dewelke manifest strijdt met de duidelijke inhoud van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad mag de wet niet eigenhandig toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer die toetsing onverenigbaar is met de ondubbelzinnige wil van de wetgever (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010).

Het invoeren van de schending van artikel 8 EVRM geeft ook niet als gevolg dat voorbij kan worden gegaan aan de wettelijke bepalingen in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Gelet op de in het arrest nr. 179.108 van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, vermelde twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, §1 juncto artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat de exceptie niet kan worden weerhouden. In de mate dat de verweerder vraagt om niettegenstaande de door de Raad gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, toch vast te stellen dat de wet duidelijk is in die zin dat enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt nogmaals de beoordeling in het arrest van de Algemene Vergadering nr. 179.108 bijgetreden. De Raad is van oordeel dat enkel een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof omtrent deze principiële kwestie de vereiste rechtszekerheid kan scheppen. Aangezien de prejudiciële vraag reeds is gesteld, bestaat geen noodzaak om de vraag opnieuw te stellen.

De behandeling van de vordering wordt dienvolgens voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari, nr. 127.040).

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

3.2.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekster zet in het verzoekschrift het volgende uiteen met betrekking tot het uiterst dringend karakter van de vordering:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit voort uit het gegeven dat de bestreden beslissing verzoekster blootstelt aan een manifeste schending van art. 8 EVRM en haar recht op eerbiediging van haar gezinsleven.

Aan verzoekster wordt immers (opnieuw) het recht ontzegd om haar Belgische echtgenoot te vervoegen, op grond van de overweging dat er een “schijnhuwelijk” zou voorliggen, terwijl het huwelijk van verzoekster met dhr. V. reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van Laarne op 12 augustus 2014.

Zulks heeft voor gevolg dat het verzoekster onmogelijk wordt gemaakt om het gezinsleven met dhr. V. en hun gemeenschappelijk kind in België uit te oefenen, terwijl de wettelijke voorwaarden daartoe wel vervuld zijn. (Dhr. V. is nota bene reeds 18 jaar tewerkgesteld bij zijn werkgever A. M., hetgeen het voor hem (kostwinner) onmogelijk maakt om zich definitief in de Filipijnen te vestigen alwaar hij geen verblijfsrecht of recht van tewerkstelling heeft.)

In een “gewone” annulatieprocedure zal niet spoedig (laat staan onverwijld) een arrest tussenkomen, zodat verzoekster genoodzaakt is bij uiterst dringende noodzakelijkheid een arrest uit te lokken strekkende tot schorsing en het horen bevelen van voorlopige maatregelen om de belangen van verzoekster en haar minderjarige zoon (en dhr. V.) veilig te stellen.”

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De vordering wordt niet ingeleid met uiterst dringende noodzakelijkheid.

De verzoekende partij heeft weliswaar alert en diligent gereageerd met betrekking tot de huidige bestreden beslissing maar zij toont niet aan met concrete gegevens waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen.

De vereiste uiteenzetting in het verzoekschrift moet het bewijs bevatten dat de gewone schorsingsprocedure onmiskenbaar te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zou voltrokken hebben of minstens moeilijk herstelbaar zou zijn.

In casu wijst verweerder erop dat verzoekende partij reeds lange tijd gescheiden is van haar echtgenoot.

Na de weigeringsbeslissing dd. 23.03.2015, duurde het nog tot 28.06.2016 vooraleer een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging werd ingediend.

Het gescheiden leven op zich kan dan ook geen rechtvaardiging betekenen voor de plotse hoogdringendheid van de situatie.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekster, met betrekking tot de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, niet moet aantonen dat haar nadeel reëel en groot is, maar wel dat de realisatie van het nadeel vooraleer de Raad volgens de gewone schorsingsprocedure een uitspraak zou doen, die uitspraak om reden van de inmiddels onomkeerbaar gevestigde situatie tot een formele procedurestap zou herleiden (RvS 8 maart 2013, nr. 222.788; RvS 23 oktober 2003, nr. 124.566; RvS 5 maart 2003, nr. 124.566; RvS 10 maart 1998, nr. 72.365).

Waar de verzoekster stelt dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld om de gezinshereniging in België toe te laten en waar zij stelt dat de bestreden beslissing haar blootstelt aan een manifeste schending van artikel 8 van het EVRM en haar recht op eerbiediging van het gezinsleven, merkt de Raad op dat dit – overigens zeer summiere en louter affirmatieve - betoog slechts de wettigheid van de thans bestreden visumweigering betreft, doch dat de verzoekster hiermee nog niet aantoonst in welke mate een schorsing volgens de gewone procedure onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren en zodoende zou worden herleid tot een loutere formele procedurestap.

De verzoekster betoogt voorts dat het haar onmogelijk wordt gemaakt haar gezinsleven in België uit te oefenen en beperkt zich tot de loutere bewering dat een “gewone” annulatieprocedure niet spoedig laat staan onverwijld tot een arrest zal leiden zodat zij genoodzaakt is om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden om haar belangen veilig te stellen. De verzoekster licht tevens toe dat de referentiepersoon, de heer V., zich niet definitief in de Filipijnen kan vestigen omdat hij hier reeds gedurende 18 jaar vast werk heeft en hij geen verblijfsrecht of recht van tewerkstelling heeft in de Filipijnen. Wat dit laatste betreft, wijst de Raad er op dat de verzoeker geenszins concreet aantoonst dat hij in de Filipijnen geen verblijfsrecht of recht van tewerkstelling heeft zodat de loutere bewering dienaangaande niet volstaat om het uiterst dringend karakter van de vordering aan te tonen. Bovendien wordt slechts gesteld dat de heer V. zich niet definitief in de Filipijnen kan vestigen, terwijl met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid slechts moet worden geoordeeld of de tijdelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, totdat een schorsing volgens de gewone procedure zou tussenkomen, dergelijk zware en onomkeerbare gevolgen zou hebben dat de gewone schorsing elk effect zou verliezen en zou worden herleid tot een loutere procedurestap. Het is dan ook niet de vraag of de heer V. zich al dan niet definitief in de Filipijnen kan vestigen. De enige relevante vraag te dezen is of de periode van een paar maanden die de gewone schorsingsprocedure in beslag neemt, dergelijke zware en onomkeerbare gevolgen heeft dat het verderzetten van het gezinsleven na een eventueel tussen te komen gewone schorsing geen nuttig effect meer kan hebben. Dit wordt door de verzoekster op geen enkele wijze aangetoond. Hierbij merkt de Raad nog op dat uit de stukken van het administratief dossier, uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift en uit de daarbij gevoegde stukken blijkt dat de heer V. in het recente en in het minder recente verleden reeds gedurende meerdere periodes van om en bij de één maand naar de Filipijnen is gereisd om aldaar bij de verzoekster te verblijven. Het is dan ook niet aangetoond noch blijkt het dat de beleving van het thans voorgehouden

gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt indien deze situatie hangende de gewone schorsingsprocedure met een paar maanden wordt bestendigd.

De verzoekster toont zodoende niet aan dat de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen om nog een nuttig effect te sorteren.

Aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is derhalve niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE